

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 31 marca 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. odmówił J. B. prawa do emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udokumentował wymaganych 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Ubezpieczony udowodnił ogólny staż pracy wynoszący 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych.

(decyzja – k. plik III 31 akt ZUS)

Ubezpieczony J. B. reprezentowany przez adwokata uznał w/w decyzję za krzywdzącą i w dniu 15 maja 2017 r. złożył odwołanie. Zaskarżonej decyzji zarzucił, iż została wydana bez uwzględnienia dokumentacji przedłożonej przez ubezpieczonego organowi rentowemu w postaci:

- świadectwa ukończenia szkoły zawodowej w (...) Szkole (...) dla (...) w Z. z dnia 20 czerwca 1975 r., w zawodzie ślusarz – spawacz,
- świadectwa pracy z dnia 30 czerwca 1993 r. wydanego przez Ł. Przedsiębiorstwo Budownictwa (...), przy ul. (...) w Ł.,
- książeczki spawacza nr (...)

na okoliczność rodzaju i wymiaru czasu pracy wykonywanej przez skarżącego w warunkach szkodliwych.

W konsekwencji wniósł o zmianę decyzji i przyznanie emerytury z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach od 7 marca 2017 r. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od daty wymagalności poszczególnych roszczeń, aż do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od organu rentowego na rzecz odwołującego kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

(odwołanie – k. 2 – 6)

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 1 czerwca 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. wniósł o jego oddalenie podając tą sama argumentację co w zaskarżonej decyzji.

(odpowiedź na odwołanie – k. 8)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. B. urodził się w dniu (...)

(bezsporne)

W dniu 10 lutego 2017 r. wnioskodawca złożył wniosek o emeryturę.

(wniosek o emeryturę – k. 1 - 3 plik III akt ZUS)

J. B. ukończył (...) Szkołę Zawodową – (...) w Z. w zawodzie ślusarz – spawacz w dniu 20 czerwca 1975 r.

(świadectwo ukończenia zasadniczej szkoły zawodowej – k. 25 plik III akt ZUS, k. 7)

Ubezpieczony posiada uprawnienia do pracy na stanowisku spawacza gazowego od 16 czerwca 1975 r. oraz do pracy na stanowisku spawacza elektrycznego od 17 czerwca 1975 r.

(książka spawacza – k. 23 – 24 – plik III akt ZUS, k. 7)

Wnioskodawca w okresie od 6 października 1975 r. do 30 czerwca 1993 r. był zatrudniony w Ł. Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w Ł. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku ślusarza – spawacza. Podczas zatrudnienia ubezpieczony w okresie od 26 stycznia 1977 r. do 19 grudnia 1978 r. odbywał zasadniczą służbę wojskową. Nadto w okresie od 9 października 1991 r. do 28 października 1991 r. przebywał na urlopie bezpłatnym.

(świadczenie pracy – k. 3 plik I akt ZUS, wyciąg z książki wojskowej – k. 10 plik I akt ZUS, k. 7, akta osobowe – k. 25 – 48)

W trakcie zatrudnienia w w/w przedsiębiorstwie ubezpieczony przebywał na urlopie bezpłatnym w okresie od 24 czerwca 1990 r. do 31 grudnia 1990 r., podczas którego pracował na budowie eksportowej na terenie ZSRR – L. na stanowisku ślusarza – spawacza.

(umowa o pracę na budowie – k. 35 plik I akt ZUS, oświadczenie – k. 34 plik I akt ZUS)

Podczas korzystania z urlopu bezpłatnego w Przedsiębiorstwie (...) w okresie od 14 października 1991 r. do 28 października 1991 r. ubezpieczony był zatrudniony w (...) Zakładach (...) w P. na stanowisku ślusarza w pełnym wymiarze czasu pracy.

(świadczenie pracy – plik I akt ZUS, k. 7)

Podczas całego zatrudnienia w (...) ubezpieczony pracował na stanowisku spawacza. Pracę wykonywał na warsztatach i na halach. Zdarzały się wyjazdy na budowy. Na hali była spawalnia, i na spawalni było dziesięć stanowisk spawaczy. Na hali było duże zadymienie. Praca ubezpieczonego polegała na spawaniu elektryczno – gazowym. Spawał konstrukcje, zbiorniki, słupy i kominy. Materiał do spawania przygotowywali ślusarze. Ubezpieczony był członkiem brygady 5 – 8 osobowej, w której byli spawacze. Wszyscy spawacze posiadali uprawnienia spawalnicze. Ubezpieczony pracował w systemie akordowym w pełnym wymiarze czasu pracy. Pracował również w soboty. Była to praca na dwie – trzy zmiany. Otrzymywał mleko oraz dodatek z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Nie było przestojów.

(zeznania wnioskodawcy z dnia 5 września 2017 r. – 00:01:22 – 00:14:41 w zw. z zeznaniami – 00:40:25 – 00:42:36 – płyta CD – k. 59, zeznania świadka A. R. z dnia 5 września 2017 r. – 00:17:26 – 00:27:44 – płyta CD – k. 59, zeznania świadka M. L. z dnia 5 września 2017 r. – 00:28:07 – 00:35:18 – płyta CD – k. 59, zeznania świadka Z. K. z dnia 5 września 2017 r. – 00:35:18 – 00:40:25 – płyta CD – k. 59)

Wnioskodawca nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

(bezsporne)

Wnioskodawca udokumentował ogólny staż pracy w wymiarze wynoszący 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych.

(bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonych dokumentów jak i osobowych źródeł dowodowych w postaci zeznań wnioskodawcy oraz zeznań świadków. Zeznania świadków, jako osób nie będących zainteresowanymi rozstrzygnięciem sprawy na korzyść którejkolwiek ze stron, a jednocześnie pracowników tego samego zakładu pracy, pracujących na tym samym stanowisku co ubezpieczony, w tym samym czasie co wnioskodawca, nie budzą wątpliwości, są wiarygodne, logiczne, spójne i znajdują potwierdzenie w dokumentacji osobowej wnioskodawcy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie i jako takie skutkuje zmianą zaskarżonej decyzji.

W myśl art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1383), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Zaś ust. 2 w/w przepisu stanowi, że emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Stosownie do treści art. 32 ust. 1 w/w ustawy, ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2 – 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1.

Według treści § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.) za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudniania” uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Powołany wykaz wskazuje wszystkie te prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

W świetle § 2 ust. 1 i 2 tegoż rozporządzenia oraz zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przy czym powyższe okoliczności pracownik jest obowiązany udowodnić (por. wyrok Sądu Najwyższego z 15 grudnia 1997 r. II UKN 417/97 – (...) i US (...) i wyrok Sądu Najwyższego z 15 listopada 2000 r. II UKN 39/00 Prok. i Prawo (...)).

W przedmiotowym stanie faktycznym nie budzi wątpliwości fakt, iż wnioskodawca spełnia przesłanki ustawowe co do wieku oraz posiada wymaganą ilość okresów składkowych i nieskładkowych. Nie jest także członkiem otwartego funduszu emerytalnego. W ocenie Sądu wnioskodawca spełnia również warunek co do posiadania 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Regulacja § 2, statuująca ograniczenia dowodowe i obowiązująca w postępowaniu przed organem rentowym, nie ma zastosowania w postępowaniu odwoławczym przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji okoliczność i okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach sąd uprawniony jest ustalać także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy, w tym zeznaniami świadków (por. uchwała Sądu Najwyższego z 27 maja 1985 r. sygn. III UZP 5/85 – LEX 14635, uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984 r. III UZP 6/84 – LEX 14625).

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na okoliczność pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w szczególnych warunkach dopuścił dowód z zeznań świadków i z przesłuchania wnioskodawcy.

Pracę **spawacza** zaliczyć należy do prac w warunkach szczególnych. Pomocnicze znaczenie w tym zakresie ma wykaz zawarty w załączniku nr 1 do zarządzenia Nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałami Budowlanymi z dnia 1 sierpnia 1983 r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach podległych Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach. Stanowisko to wymienione zostało w Wykazie A Dziale XIV, poz. 12, pkt 1 – spawacz elektryczny i gazowy.

Analiza treści wykazu A do powołanego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku wskazuje, że wymienione w poz. 12 Działu XIV prace – prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomotowodorowym są pracami w szczególnych warunkach.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych uznał, że skarżący nie udowodnił 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy nie uznał wnioskodawcy jako pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia w Ł. Przedsiębiorstwie Budownictwa (...).

W ocenie Sądu wnioskodawca wykazał, iż podczas zatrudnienia w Ł. Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w Ł. wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracę w szczególnych warunkach na stanowisku spawacza, mimo, iż jego stanowisko było określone jako ślusarz – spawacz.

Należy przypomnieć, że dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2011 r. I UK 393/10).

Świadkowie i ubezpieczony zgodnie zeznali, że ubezpieczony posiadał uprawnienia do spawania i podczas całego zatrudnienia w (...) pracował na stanowisku spawacza. Pracę wykonywał na warsztatach i na halach. Zdarzały się wyjazdy na budowy. Na hali była spawalnia, i na spawalni było dziesięć stanowisk spawaczy. Na hali było duże zadymienie. Praca ubezpieczonego polegała na spawaniu elektryczno – gazowym. Spawał konstrukcje, zbiorniki, słupy i kominy. Materiał do spawania przygotowywali ślusarze. Ubezpieczony był członkiem brygady 5 – 8 osobowej, w której byli spawacze. Wszyscy spawacze posiadali uprawnienia spawalnicze. Ubezpieczony pracował w systemie akordowym w pełnym wymiarze czasu pracy. Pracował również w soboty. Była to praca na dwie – trzy zmiany. Otrzymywał mleko oraz dodatek z tytułu pracy w szczególnych warunkach. W ocenie Sądu, w niniejszej sprawie wnioskodawca wykazał, że przepracował ponad 15 lat w szczególnych warunkach.

Podczas zatrudnienia w (...) ubezpieczony w okresie od 26 stycznia 1977 r. do 19 grudnia 1978 r. odbywał zasadniczą służbę wojskową. A zatem również okres odbywania służby wojskowej winien zostać wnioskodawcy zaliczony do pracy w warunkach szczególnych.

Zgodnie bowiem z orzecznictwem Sądu Najwyższego okres zasadniczej służby wojskowej odbytej w czasie trwania stosunku pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze zalicza się do stażu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym (art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych), jeżeli pracownik w ustawowym terminie zgłosił swój powrót do tego zatrudnienia (por. wyrok SN z dnia 6 kwietnia 2006 r., sygn. akt III UK 5/06, OSNP 2007/7 – 8/108, M.P.Pr. (...)).

Należy rozstrzygnąć w tym stanie faktycznym o kwalifikacji prawnej okresu odbywania zasadniczej służby wojskowej, który przypadł w czasie trwania stosunku pracy o szczególnym charakterze, w ramach którego pracownik – powołany następnie do odbycia tej służby wojskowej świadczył pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zasadniczo przerwę w wykonywaniu zatrudnienia w ramach stosunku pracy wywołaną odbywaniem zasadniczej

służby wojskowej uznaje się za zawieszenie realizacji nadal trwającego stosunku pracy z tego względu, że w okresie odbywania tej służby nie są wykonywane zobowiązania stron stosunku pracy, ponieważ pracownik doznaje przeszkód w świadczeniu pracy z powodu odbywania zasadniczej służby wojskowej, co prowadzi do zawieszenia świadczeń pracodawcy, które na ogół są ekwiwalentami za pracę wykonaną.

Równocześnie trzeba podkreślić, jak słusznie zauważył Sąd Najwyższy w w/w wyroku, że obowiązkiem obywatela polskiego jest obrona ojczyzny, a zakres obowiązku służby wojskowej określa ustawa (art. 85 ust. 1 i 2 Konstytucji RP). Ponadto konstytucyjna zasada demokratycznego państwa prawnego, urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej (art. 2), zasada równości wobec prawa i zakaz dyskryminacji z jakiegokolwiek przyczyny (art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji), wymuszają na gruncie Konstytucji, będącej najwyższym prawem Rzeczypospolitej Polskiej (art. 8 Konstytucji RP), ustanawianie takich regulacji ustawowych lub dokonywanie wykładni przepisów prawa powszechnie obowiązującego, które wykluczają jakiegokolwiek pokrzywdzenie obywatela z powodu wykonywania publicznego obowiązku obrony ojczyzny. W konsekwencji na gruncie prawa ubezpieczeń społecznych okresy czynnej służby wojskowej w Wojsku Polskim lub okresy jej równorzędne są zawsze okresami składkowymi (art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o emeryturach i rentach), bez potrzeby wypełnienia jakichkolwiek dalszych warunków, a w szczególności bez względu na to, czy okresy odbytej służby były poprzedzone stosunkiem pracy lub innym stosunkiem prawnym kreującym tytuł obowiązkowego ubezpieczenia społecznego. Oznacza to, że okres czynnej służby wojskowej jest składkowym okresem ubezpieczenia dla każdego ubezpieczonego, który odbył taką służbę.

W tym zakresie organ rentowy zaliczył okres odbywania przez skarżącego służby wojskowej do okresu składkowego.

Zgodnie z art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. „o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej” (Dz.U.67.44.220) w brzmieniu obowiązującym w okresie 1967 – 1974 okres odbytej zasadniczej lub okresowej służby wojskowej zalicza się do okresu zatrudnienia, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem, pracowników, którzy po odbyciu tej służby podjęli zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym byli zatrudnieni przed powołaniem do służby, albo w tej samej gałęzi pracy.

Zgodnie z art. 124 ust. 1 nieobowiązującej już ustawy z dnia 30 stycznia 1959 r. o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz.U. z 1963 r. Nr 20, poz. 108), zakład pracy, który zatrudniał pracownika w chwili powołania do czynnej służby wojskowej, obowiązany był go zatrudnić na poprzednio zajmowanym stanowisku lub stanowisku równorzędnym pod względem rodzaju pracy oraz nie niżej opłacanym, jeżeli pracownik najpóźniej w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia z zasadniczej służby wojskowej zgłosił swój powrót do pracy. Dopiero niezachowanie tego terminu powodowało rozwiązanie stosunku pracy z mocy prawa, chyba że nastąpiło z przyczyn od pracownika niezależnych (ust. 2).

Na mocy wyraźnego brzmienia art. 125 tej ustawy, pracownikowi, który zgłosił się do pracy w terminie określonym w art. 124 ust. 1 zalicza się okres odbytej służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień uzależnionych od ilości lat pracy albo od ciągłości pracy w danym zawodzie lub służbie, bądź w szczególnych warunkach, od których zależy nabycie tych uprawnień.

W oparciu o powyższe należy stwierdzić, że okres odbytej czynnej (zasadniczej) służby wojskowej przez pracownika zatrudnionego poprzednio w szczególnych warunkach pracy, który po zakończeniu tej służby zgłosił swój powrót do tego zatrudnienia w terminie 30 dni od zakończenia służby wojskowej, traktuje się tak samo jak wykonywanie takiej pracy, a skoro okres ten podlega zaliczeniu do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień uzależnionych od ilości lat pracy w szczególnych warunkach, to uwzględnia się go także do stażu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym (art. 124 i 125 ustawy z dnia 30 stycznia 1959 r. o powszechnym obowiązku wojskowym, w zw. z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach). Jak wskazał Sąd Najwyższy taką językową wykładnię zdecydowanie wzmacniają powołane wyżej dyrektywy (zasady) konstytucyjne uzasadniające i usprawiedliwiające traktowanie okresu zasadniczej służby wojskowej przypadającego w okresie trwania stosunku pracy w szczególnych warunkach zatrudnienia jako składkowego okresu pracy w szczególnych warunkach dla celów emerytalnych.

Ponadto, zdaniem Sądu Najwyższego, za przyjętą wykładnią przemawiają także regulacje szczególne dotyczące przesłanek nabycia prawa do szczególnych rodzajów emerytur: górniczej (art. 34, 35 i 38 ustawy o emeryturach

i rentach z FUS) lub emerytury kolejowej (art. 40, 41 i 45 tej ustawy) przez pracowników urodzonych przed dniem 1 stycznia 1949 r., zważywszy że powołane unormowania *expressis verbis* okresy służby wojskowej uznają za okresy zaliczalne do okresów rodzajów zatrudnienia wykonywanego w szczególnych warunkach (pracy górniczej lub zatrudnienia na kolei), wymaganych do nabycia emerytury w niższym od powszechnego wieku emerytalnym.

Wnioskodawca został powołany do zasadniczej służby wojskowej w czasie trwania zatrudnienia w Ł. Przedsiębiorstwie Budownictwa (...). Po zakończeniu służby wojskowej 19 grudnia 1978 r. ubezpieczony podjął pracę w ciągu 30 dni po odbyciu służby.

Na podstawie powyższych ustaleń należy zaliczyć skarżącemu okres pełnienia służby wojskowej do stażu pracy w warunkach szczególnych.

Należy wskazać, że Sąd nie uwzględnił, do stażu pracy wnioskodawcy w szczególnych warunkach, okresu urlopu bezpłatnego od 9 października 1991 r. do 28 października 1991 r.

Dodatkowo wskazać należy, że do okresu pracy w warunkach szczególnych Sąd nie zaliczył wnioskodawcy okresu od dnia 24 czerwca 1990 r. do 31 grudnia 1990, podczas którego korzystał z urlopu bezpłatnego i przebywał na budowie eksportowej w ZSRR.

Jednakże kwestia niezaliczenia w/w okresów nie ma wpływu na rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie, gdyż z zebranego materiału dowodowego wynika, że wnioskodawca wykazał ponad 15 lat pracy w szczególnych warunkach do dnia 1 stycznia 1999 r.

Na mocy art. 129 ust. 1 ustawy świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

Wnioskodawca złożył wniosek o emeryturę w dniu 10 lutego 2017 r., a w dniu (...) ukończył 60 lat, zatem prawo do emerytury należało wnioskodawcy przyznać od dnia 7 marca 2017 r. tj. od dnia ukończenia wieku emerytalnego.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w pkt 1 sentencji wyroku.

Zaś jeśli chodzi o wniosek ubezpieczonego o odsetki to Sąd przekazał Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. do rozpoznania ten wniosek z uwagi na czasową niedopuszczalność drogi sądowej, albowiem organ rentowy w tym zakresie nie zajął żadnego stanowiska. Należy zauważyć, iż tak sprecyzowane roszczenie, jak w przedmiotowej sprawie nie było przedmiotem rozpoznania organu rentowego.

Zgodnie z dyspozycją art. 476 §2 k.p.c. w związku z art. 2 k.p.c. przez sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych rozumie się sprawy, w których wniesiono odwołanie od decyzji organów rentowych dotyczących ubezpieczenia społecznego i kategorii spraw wymienionych w pkt 1-5 § 2 art. 476 k.p.c.

Na obecnym etapie postępowania, wobec braku decyzji organu rentowego w zakresie roszczenia wnioskodawcy o odsetki, zachodzi czasowa niedopuszczalność drogi sądowej, a właściwym do rozpoznania roszczeń pozostaje Zakład Ubezpieczeń Społecznych, od decyzji którego będzie przysługiwać skarżącemu prawo wniesienia odwołania do Sądu zgodnie z powołanymi przepisami.

Z uwagi na powyższe tj. na czasową niedopuszczalność drogi sądowej Sąd, na podstawie art. 199 § 1 pkt 1 k.p.c. w związku z art. 464 § 1 k.p.c. orzekł jak w pkt 2 sentencji wyroku.

Natomiast na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. Sąd Okręgowy w pkt 3 sentencji wyroku zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. na rzecz wnioskodawcy kwotę 180,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego – stosownie do treści § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć peł ZUS wraz z aktami rentowymi.

(15.09. – 6.10.17 – zwolnienie lekarskie s.ref.)

K.K.-W.